

Chương 92: Nhiệm Vụ Nhóm Sinh Tồn Đảo Hoang (1) - Khai Màn

(Số từ: 2739)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

17:33 PM 08/08/2025

Hai mươi hai học viên, bao gồm cả tôi, đang đứng trên một bãi cát trắng, nơi có thể nhìn thấy làn nước biển trong vắt.

Tất cả chúng tôi được yêu cầu mặc quần áo thoải mái thay vì đồng phục học viên. Chúng tôi cũng được dặn nên mặc áo dài tay và quần dài nếu có thể, vì vậy mọi người đều ăn mặc khá giống nhau.

Tất nhiên, Lớp A và Lớp B được bố trí ở hai nơi cách xa nhau.

Ông Epinhauser đứng trước mặt Lớp A.

Các học viên có vẻ bối rối trước việc đột ngột bị đưa đến một nơi như thế này. Người duy nhất không hoảng loạn là Ellen, người luôn sẵn sàng đối phó với mọi chuyện bất kể điều gì xảy ra. Ngay cả Bertus cũng có chút ngạc nhiên.

Ông Epinhauser bắt đầu phổ biến thông tin cho chúng tôi.

“Chúng ta hiện đang ở trên một hòn đảo hoang thuộc Quần đảo Kamsencha của Đế quốc. Hòn đảo này có diện tích lớn gấp ba lần Temple.”

Dù là một hòn đảo hoang, nhưng nó khá lớn. Hòn đảo được bao phủ bởi một khu rừng nhiệt đới, và bãi biển thì toàn cát trắng.

“Mọi người phải sống sót trên hòn đảo này trong khoảng năm ngày, bắt đầu từ hôm nay, tức là từ thứ Hai cho đến tối thứ Sáu. Chúng tôi sẽ cung cấp cho các bạn một thùng đồ tiếp tế. Cho dù có săn bắn hay hái lượm những vật liệu có sẵn ở đây, bất kể bằng cách nào, mọi người cũng phải sống sót cho đến thứ Sáu.”

Chúng tôi phải sống sót ở đây trong 5 ngày. Đó có vẻ là một nhiệm vụ khó khăn, nhưng không phải là bất khả thi.

Khi nghe những lời này, mọi người chỉ đứng đực mặt ra. Đặc biệt là các quý tộc thì kinh ngạc, như thể họ không thể hiểu nổi tại sao mình lại phải sống sót trong một môi trường khắc nghiệt như vậy...

“C-có nguy hiểm không? L-lỡ có chuyện gì xảy ra thì sao...? Nếu chúng tôi bị thương hoặc gì đó, bọn tôi phải làm thế nào...?”

“Đúng vậy. Có quá vô trách nhiệm không khi chỉ ném chúng tôi vào đây và bỏ mặc tự xoay sở...?”

Trong khi Harriet đang lăm bằm về sự vô lý của tình huống này, Heinrich von Schwarz cũng bắt đầu phản nản.

“Nó không bắt buộc. Nếu muốn bỏ cuộc, có thể làm bất cứ lúc nào. Mọi người sẽ chỉ trượt thôi.”

Tất nhiên, việc yêu cầu những đứa trẻ tự mình sống sót trên một hòn đảo hoang trong năm ngày, bất kể chúng đến từ gia đình quý tộc hay không, là một điều điên rồ.

Tuy nhiên, những người tụ tập ở đây là những tài năng xuất chúng nhất mà Đế quốc có được, chỉ xét về tài năng thôi chứ không phải kỹ năng. Đó là lý do tại sao họ nhận được sự đối xử đặc biệt. Và những người nhận được sự đối xử đặc biệt thì cũng phải trải qua những thử thách đặc biệt.

Theo logic đó, họ sẽ giao cho chúng tôi những nhiệm vụ khó khăn hơn như thế này.

“Mọi người sẽ được phát một chiếc vật phẩm hình nút bấm.”

Ông Epinhauser lấy ra một thứ trông giống như một chiếc nút.

“Hãy sử dụng nó nếu có tình huống khẩn cấp xảy ra hoặc nếu các bạn muốn bỏ cuộc. Sau khi kích hoạt nó, sẽ được đưa đến một nơi an toàn ngay lập tức. Tuy nhiên, hãy nhớ rằng nếu sử dụng nó, bản thân sẽ bị loại.”

Chúng tôi có thể bỏ cuộc bất cứ lúc nào mình muốn, và trong trường hợp xảy ra tai nạn, các hành động có thể được thực hiện ngay lập tức.

Tôi đã có thể thấy một vài người sẵn sàng nhấn nút ngay khi họ nhận được. Tuy nhiên, nếu một người liên tục thất bại trong nhiệm vụ nhóm, có khả năng họ sẽ phải học lại nếu kết quả của họ đặc biệt tệ. Tất nhiên, không có ai phải học lại trong tiêu

thuyết gốc. Tuy nhiên, diễn biến đã thay đổi, vì vậy tôi không biết điều gì có thể xảy ra. Ông Epinhauser chỉ giải thích sự thật một cách thờ ơ và lạnh lùng, như mọi khi.

-Đừng quá sức nhé. Điềm cao là một chuyện, nhưng sự an toàn của máy đưa là trên hết. Nơi này an toàn hơn mọi người nghĩ, nhưng nếu thực sự không chịu đựng nổi nữa, các bạn phải sử dụng vật phẩm này. Đã rõ chưa?

Và tôi có thể nghe thấy ông Mustrang, người trái ngược hoàn toàn với ông Epinhauser, đang phổ biến nhiệm vụ cho lớp của mình.

Tuy nhiên, nói như vậy chẳng phải còn đáng lo hơn sao?

“Nếu có bất kỳ câu hỏi nào, hãy hỏi tôi.”

Trước lời của ông Epinhauser, Bertus gơ tay.

“Có con quái vật nguy hiểm nào trên hòn đảo này không?”

Câu hỏi của Bertus là để xem liệu họ có cử chúng tôi đến đây mà không kiểm tra không.

“Một trong những quy tắc là không được cung cấp cho học viên bất kỳ thông tin nào về hòn đảo. Tuy nhiên, tôi có thể nói cho các bạn một điều.”

Ông Epinhauser nói một cách bình tĩnh.

“Nhiệm vụ này được thiết kế để kiểm tra kỹ năng quản lý khủng hoảng và cách mọi người hành động trong những trường hợp khẩn cấp thực sự.”

Không có gì có thể được đảm bảo.

Họ đã xác định rằng chúng tôi có năng lực. Bây giờ họ đang cố gắng xem chúng tôi sẽ sử dụng những năng lực này như thế nào. Chúng tôi sẽ hành động một cách ích kỷ, thù hằn, lạnh lùng, hay phi lý?

“Mọi người là một phần của Lớp Royal. Ngay cả trong Temple, các bạn cũng là một tầng lớp đặc quyền, vì vậy bản thân phải chứng minh rằng mình tốt hơn lớp thông thường.”

Có những người sở hữu sức mạnh lớn nhưng lại trở nên xu nịnh và nản chí khi đối mặt với khó khăn, và rồi lại có những người sẽ cố gắng hết sức để vượt qua mọi khó khăn trên con đường của mình mặc dù sức mạnh của họ không quá mạnh.

Nhiệm vụ nhóm là để xác nhận chính xác điều đó.

Là một học viên của Lớp Royal mang lại rất nhiều đặc quyền. Vì vậy, việc chúng tôi phải vượt qua những thử thách khó khăn hơn là điều tự nhiên.

Giáo viên thậm chí còn không được phép cho chúng tôi biết liệu nó có nguy hiểm hay không.

“Tôi sẽ không giải thích dài dòng. Nếu muốn bỏ cuộc, hãy nhấn nút. Nếu mọi người không nghĩ rằng mình có thể sống sót cho đến thứ Sáu, bỏ cuộc trước cũng được.”

Tuy nhiên, nếu chúng tôi làm vậy, chúng tôi sẽ thua.

Mọi người đều có thể đoán được ông Epinhauser đang muốn nói điều gì.

“Và một điều nữa.”

Bây giờ là lúc ông Epinhauser nói cho chúng tôi điều quan trọng nhất.

“Nếu có thể đáp ứng một số điều kiện nhất định, mọi người có thể hoàn thành nhiệm vụ sớm hơn thời gian dự kiến. Ngoài ra, lớp nào đáp ứng được các điều kiện đó sẽ nhận được thêm điểm.”

Nhiệm vụ đặc biệt.

Nếu một số điều kiện nhất định được đáp ứng, nhiệm vụ có thể kết thúc sớm hơn, và lớp nào làm được điều đó sẽ nhận được nhiều điểm hơn.

“Tất nhiên, đây chỉ là một nhiệm vụ tùy chọn. Nó sẽ không gây ra bất kỳ vấn đề gì nếu không thể hoàn thành nó. Với điều này, tôi đã truyền đạt tất cả thông tin mà tôi có thể cung cấp.”

Ông Epinhauser lấy ra một vật phẩm hình nút bấm khác tương tự như của chúng tôi từ túi áo ngực của mình và biến mất.

Có lẽ ông ấy vẫn đang theo dõi chúng tôi từ một nơi nào đó, nhưng ông ấy thực sự không còn ở gần chúng tôi nữa.

“Ôi, ông ấy... ông ấy thực sự đã bỏ đi à?”

“Tôi không thể tin được. Làm sao...”

“Chúng ta nên làm gì đây?”

Lũ trẻ thực sự bị sốc khi thầy giáo của chúng đã bỏ đi.

Trên thực tế, nói một cách nghiêm túc, đây không phải là bạo hành sao?

Chính khoảnh khắc đó, tôi nhận ra mình đã bắt chúng phải làm những điều như thế nào khi viết nên tình tiết này.

-Shaaa...

Nước biển trong vắt liên tục vỗ vào bờ từ đằng xa.

Chúng tôi đúng nghĩa là những đứa trẻ bị bỏ rơi bởi biển cả.

Lớp B ở đằng xa cũng sớm bị ông Mustrang bỏ lại.

Có vẻ như cả Lớp A và B đều đã mất tinh thần. Bertus đang suy tư sâu sắc với hai tay khoanh lại. Có lẽ cậu ấy đã biết trước, nhưng chỉ sau khi tận mắt chứng kiến điều này, cậu ấy mới nhận ra tình huống này lộ bịch đến mức nào.

Thật vô dụng khi trông cậy vào những người hiện đang hoảng loạn.

Ngoại trừ tôi, Ellen và Bertus, những người đang nghiêm túc suy nghĩ xem phải làm gì, mọi người dường như đều hoảng loạn hoặc không nói nên lời.

“Cái gì thế này? Tại sao chúng ta lại phải làm một việc như thế này? Nó giúp ích gì cho bọn mình chứ?”

Kono Lint đang phàn nàn.

“VẬY... giờ thì sao? Họ muốn tụi mình làm gì sau khi đột ngột bỏ lại cả bọn ở đây...”

Đó là Cayer Vioden đang nói.

Chỉ vì họ là thường dân không có nghĩa là họ hài lòng với tình huống này. Trời ẩm ướt và nóng nực. Không ai quen với một điều như vậy.

Những người đến từ các gia đình quý tộc dường như đã lấp đầy đầu óc với ý nghĩ bỏ cuộc. Họ nghĩ rằng tình huống này quá lố bịch đến nỗi họ không thể diễn tả bằng lời.

Ngay cả những thường dân cũng không thể chịu đựng được tình huống này. Điều may mắn duy nhất là những đứa trẻ quý tộc chỉ quen mặc quần áo tốt, ăn thức ăn ngon và ngủ trên giường êm, đã không bắt đầu khóc.

Trong nguyên tác, Lớp A, với nhiều quý tộc, bằng cách nào đó đã xoay sở để sống sót ngày đầu tiên, nhưng sau đó hầu hết họ đều tự nguyện bỏ cuộc. Mọi người bỏ cuộc từng người một cho đến khi chỉ còn lại Ellen.

Lớp B sẽ có thể hoàn thành nhiệm vụ nhờ sáng kiến của Ludwig.

Vì diễn biến đã đi chệch khỏi nguyên tác rất nhiều, tôi không biết điều gì sẽ xảy ra ở trại của Lớp B. Vì vậy, tôi cũng không có ý định để Lớp A hiện tại đi theo diễn biến đó.

Trước hết, tôi cần những điểm thành tích đó, vì vậy tôi phải kiên nhẫn, hơn nữa việc tôi sống sót một mình là điều không thể, vì vậy tôi phải kéo những người này theo bằng mọi giá.

Tôi mở thùng tiếp tế chung đã được để lại nơi ông Epinhauser đứng trước đó.

Mọi người nhìn chăm chăm vào tôi khi tôi di chuyển. Trong tình huống này, việc than vãn và phàn nàn là điều bình thường hơn. Việc một cậu bé 17 tuổi lại bình tĩnh như vậy là bất thường hơn.

Tôi lấy ra các vật phẩm trong thùng và sắp xếp chúng. Mọi người chỉ nhìn chăm chăm vào những gì tôi đang làm. Tôi chỉ phớt lờ những người khác và nhìn Ellen.

“Này, cậu sẽ không bỏ cuộc đúng không?”

“Ừm.”

Ellen gật đầu.

“Bertus, cậu cũng sẽ không bỏ cuộc nhỉ?”

Bertus gật đầu khi tôi gọi cậu ấy, mặc dù với một biểu cảm có phần nghiêm túc hơn. Không giống như trong nguyên tác, Lớp B có Charlotte, vì vậy Bertus sẽ không bỏ cuộc.

Ngoài tôi ra còn có hai người nữa sẽ không bỏ cuộc bằng bất cứ giá nào. Tôi cầm lấy con dao rựa và đưa cung ngắn và tên cho Ellen.

“Tôi sẽ đi vào trong đó. Cậu lo phần này nhé?”

“À... Cậu đi à? Vào trong đó ầy hả?”

“Tôi phải đi. Tôi cần tìm một thứ gì đó.”

“K-không. Cậu sẽ ổn chứ? Chúng ta không biết có gì trong đó đâu đây?”

“Tôi sẽ chết sao?”

Khi tôi nói rằng tôi sẽ đi vào rừng mà không do dự nhiều, Bertus trông thực sự bối rối. Sẽ tốt hơn gấp trăm lần nếu để lại quyền lãnh đạo tổng thể cho những đứa trẻ khác cho Bertus. Lúc đầu cậu ấy có vẻ hơi bối rối, nhưng ngay sau đó đã lấy lại được bình tĩnh.

“Đ-được rồi, Reinhardt. Tôi sẽ lo chuyện này.”

Dù sao đi nữa, đây là Bertus. Cậu ấy cũng sẽ không muốn làm một công việc tồi. Tuy nhiên, những gì tôi yêu cầu cậu ấy là một công việc khá đơn giản, đó là kiểm soát những đứa trẻ và đảm nhận vị trí lãnh đạo.

Cậu ấy chắc hẳn cũng cảm thấy một chút miễn cưỡng với tình huống này, vì cậu ấy lớn lên trong một môi trường cực kỳ tốt.

“Đi với tôi.”

“Được.”

Tôi đi trước, và Ellen đi theo tôi mà không nói nhiều.

Ellen và tôi có lẽ là những người bất thường nhất trong tình huống này.

Ellen cũng giỏi cung tên. Vì vậy, khi có bất kỳ con thú nào xuất hiện, tôi nói với cô hãy theo dõi nó, để việc săn bắn cho cô nàng.

-Chk! Chk!

Ellen và tôi từ từ tiến sâu hơn vào trong khi vượt qua những bụi cây rậm rạp và thưởng thức vật tươi tốt trong rừng.

“Nóng vãi.”

“Đúng vậy.”

Cả tôi và Ellen đều đầm mồ hôi. Ellen thấy mái tóc dài của mình khá vướng víu nên cô buộc nó lại bằng một sợi dây. Mồ hôi nhỏ khắp mặt, gáy và cổ cô nàng.

May mắn thay, không có muỗi, những loài quỷ dữ tồi tệ nhất thường được tìm thấy trong rừng.

Đây là một bài kiểm tra cũng như một nhiệm vụ. Dù ông Epinhauser không cung cấp cho chúng tôi bất kỳ thông tin nào về hòn đảo này, nhưng tôi lại biết rất nhiều về nó.

Hòn đảo này là một môi trường được kiểm soát. Do đó, muỗi, có thể lây lan các bệnh truyền nhiễm nguy hiểm có thể cướp đi mạng sống của chúng tôi, đã bị tiêu diệt hoàn toàn. Tất nhiên, điều đó không có nghĩa là không có bất kỳ con côn trùng nào.

Có một khả năng rõ ràng là những tai nạn bất ngờ có thể xảy ra, nhưng chúng tôi sẽ không phải đối mặt với những mối nguy

hiếm không thể kiểm soát mà một môi trường không được kiểm soát sẽ mang lại.

-Phập, phập, phập!

Chúng tôi có thể thấy những con chim bay đi vì tiếng ồn chúng tôi gây ra khi chặt cây bụi.

“Cậu có thể bắn hạ những con chim đang bay đó không?”

“.....Tôi không giỏi đến thế.”

Ellen khá giỏi bắn cung, nhưng cô không phải là một chuyên gia. Cô chưa có những kỹ năng tiên tiến như vậy.

Tôi thực sự không có ý định đi sâu hơn. Tôi sẽ sớm tìm thấy thứ tôi đang tìm kiếm.

“Nó ở kia kia.”

“Đó là gì?”

Tôi cười toe toét và chỉ vào một vài cái cây mọc dày đặc.

“Đây là lần đầu tiên cậu thấy dừa à?”

Chúng là một loại cây chủ yếu trong các cảnh quay trên đảo hoang.

Chắc chắn sẽ có dừa.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

**THẤY HAY CÁC BẠN CÓ
THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:**

BIDV

V IETQR

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV - CN DONG THAP PGD MY THO

Nguyễn Tiến Lực

SĐT: *****550

QR Nhận Tiền

Nhận tiền từ mọi Ngân hàng và Ví điện tử

**mo
mo**

V IETQR

Thanks For Reading